

РЕШЕНИЕ

№ 7740

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 20.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8611** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на А. Х. Ж., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Е. М., срещу Решение № 1040-21-506/24.08.2023г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалба с вх. № 1029-40-2090#1 от 06.07.2023 г., срещу Разпореждане № 214-00-4197-7/3.7.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото, както и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени като неправилни, необосновани и незаконосъобразни. Според жалбоподателя, твърдението, че компетентната институция да прецени правото и да определи размера на обезщетението за безработица е тази в държавата по последна заетост на лицето, противоречи на чл. 11, т. 1 от Регламент 987, като посочва, че по т. 2 от цитираната разпоредба съществено при определяне на действителното място на обичайно пребиваване на дадено лице е намерението на лицето и причините за преместването на лицето. В жалбата се сочи, че въпросът за това, коя е държавата по последна трудова заетост няма никакво правно значение в процесния случай, тъй като релевантно е мястото на пребиваване на лицето и най-вече от значение в случая е намерението на лицето да се установи трайно в България, като в тази връзка се прилагат към жалбата многобройни писмени доказателства. Сочи се, че при безспорно наличие на завършен период на заетост с

прекратен трудов договор в съответната държава членка на Европейския съюз /в процесния случай в Германия/ и намерение за пребиваване в Р България на български гражданин, както и изпълнено изискване за подаване на декларация относно определяне на пребиваване във вр. с прилагане на чл. 65, ал. 2 от Регламент № 883, паричното обезщетение за безработица следва да бъде поискано именно по реда и условията на действащото българско законодателство, в съответствие с приложимите европейски регламенти за това, в който смисъл цитира национална съдебна практика. В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. М. поддържат жалбата. Моли да се отмени оспорвания административен акт, като преписката се върне за ново разглеждане с дадени указания. Претендира присъждане на разноски, съгласно приложен списък.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 17 – ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление вх. № 214-00-4197/23.03.2023 г., А. Х. Ж., е сезирал административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по реда и условията на чл. 54а от КСО. При преценка правото на ПОБ, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица, е установило, че за А. Х. Ж. липсва заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със структуриран електронен документ /С./ U002, декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност /Регламент (ЕО) № 883/2004/; анкетна карта за Германия и копия на документи от Германия. В тази връзка при спазване на разпоредбата на чл. 1, ал. 6 и ал. 8 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица /НОИПОБ/ на 27.03.2023 г. по електронен път, е изпратено уведомително писмо изх. № У-214-00-4197-1/27.03.2023 г., с което е изискано от Ж. да представи липсващите документи. С Разпореждане № 214-00-4197-1/27.03.2023 г., на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, е спряно производството по отпускане на ПОБ - до представяне на изисканите документи с уведомително писмо изх. № У-214- 00-4197-1 /27.03.2023 г. А. Х. Ж. е представил изисканите с уведомително писмо документи, а именно - заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със структуриран електронен документ /С./ U002, в което е посочил, че е необходимо да бъдат удостоверени осигурителни периоди от Германия, както следва: - от 04.2019 г. до 07.2019 г.; - от 07.2019 г. до 12.2019 г.; - от 01.2020 г. до 02.2020 г.; - от 03.2020 г. до 06.2021 г.; - от 06.2021 г. до 02.2022 г.; - от 03.2022 г. до 03.2023 г., декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004 и копие на един брой документ, издаден от немския му работодател. След представяне на изисканите документи, на основание чл. 55 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ е постановено разпореждане № 214-00-4197- 2/31.03.2023 г., с което е възобновено производството по заявление № 214-00-4197 от 23.03.2023 г. за отпускане на ПОБ.

Предвид отправеното от Ж. искане за удостоверяване на осигурителни периоди от Германия чрез Националното приложение за електронен обмен на социално

осигурителна информация /ESSI/ между България и ЕС от ТП на НОИ - С. град до Германия са изпратени структурирани електронни документи /С./ U001 - искане за осигурително досие, U003 - искане за информация за заплатата и структуриран електронен документ Н 005 - искане за информация за пребиваване. На основание чл. 54г, ал. 4 от КСО с Разпореждане № 214-00-4197-3 от 31.03.2023 г. На длъжностното лице, е спряно производството по отпускане на ПОБ, с мотив - до удостоверяване на осигурителни периоди и доходи, придобити по законодателството на Германия и до определяне пребиваването във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. На 21.06.2023 г. чрез EESSI от КИ на Германия в ТП на НОИ - С. град, са получени С. U002 - Осигурително досие, с удостоверен последен период на осигурена заетост от 01.03.2022 г. до 15.03.2023 г., вкл., причина за прекратяване на заетостта: „Уволнение от работодателя” и С. U004 - Информация за заплатата с удостоверен доход за периода от 01.03.2022 г. до 15.03.2023 г., вкл - брутен доход в размер на 25550.00 евро и единно плащане 300 евро. На същата дата /21.06.2023 г./, чрез EESSI е получен структуриран електронен документ Н 006 -Отговор на искането за информация за пребиваване, в който е удостоверено, че Германия е държава по пребиваване.

След като е определено пребиваването на Ж., на основание чл. 55 от АПК е постановено разпореждане № 214-00-4197- 6/26.06.2023 г., с което е възобновено производството по подаденото заявление за отпускане на ПОБ, като мотива за възобновяването е получения чрез EESSI С. Н006 от компетентната институция /КИ/ на Германия, определящ Германия като държава на пребиваване.

С разпореждане № 214-00-4197-7 от 03.07.2023 г. на длъжностното лице, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 11, § 3, буква „а“ и чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, е отказано ПОБ по чл. 54а от КСО. Отказът е постановен въз основа на получения Н006, издаден компетентната осигурителна институция на Германия, определящ Германия като „държава на пребиваване” през периода на последната заетост. В оспореното решение е посочено, че съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) 883/2004, НОИ не е компетентната институция по отпускането на парично обезщетение за безработица.

По повод допълнително представен от А. Х. Ж. документ с вх. № 1029-40- 2090 от 03.07.2023 г. за дерегистрация в Германия чрез EESSI от ТП на НОИ - С. град на 05.07.2023 г., е изпратен С. Н003 предложение/уведомление, относно държавата на пребиваване, ведно с приложеното копие на документа. С оглед необходимостта от потвърждаване от КИ на Германия на информацията от приложеното копие на документа за дерегистрация в Германия, с Определение № 1040-21- 446/21.07.2023 г. на Директора на ТП на НОИ - С.-град, е спряно производството по подадената от Ж. жалба вх. № 1029-40-2090#1/06.07.2023 г. - до получаване на изисканата информация от КИ на Германия. Чрез EESSI в ТП на НОИ - С. град от КИ на Германия е С. Н006 - отговор на искането за информация за пребиваване, в който е удостоверено, че държава на пребиваване за А. Х. Ж. по време на релевантната дейност е Германия.

За да отхвърли жалбата, административният орган се е позовал на нормата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, като посочва, че същата създава правната възможност да се претендира ПОБ освен в държавата по последната заетост и в държавата на пребиваване по смисъла на регламента. За да попадне в персоналният обхват на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, правоимащото лице следва да отговаря на следните изисквания: да е напълно безработно; по време на последната си

доходоносна дейност да е пребивавало в държава членка, различна от компетентната държава-членка, където е извършвало доходоносната си дейност; продължава да пребивава в тази друга държава-членка или се върне в тази друга държава членка. В тази връзка с оспореното решение е прието за безспорно, че жалбоподателят е напълно безработно лице, с което отговаря на първото изискване. В същото време през периода на последната си трудова заетост, която е декларирано, лицето е пребивавало на територията на Германия, където е бил и центърът на икономическите и социалните му интереси - там е упражнявало трудова дейност, за която е подлежало на осигуряване, поради което е прието, че не е изпълнено изискването по време на последната си доходоносна дейност жалбоподателят да е пребивавал в държава членка, различна от компетентната, т.е. - през периода на последната си заетост в Германия да е пребивавал в България, за да може да получи ПОБ съгласно законодателството на държавата по пребиваване, т.е. по българското законодателство. Завръщайки се в България, жалбоподателят не се е завърнал в държавата си по пребиваване, а е променил пребиваването си след приключване на заетостта си - видно от С. U002, с основание за прекратяване на заетостта: „уволнение от работодателя“. При тези данни, административният орган е приел, че А. Ж. не е лице по чл. 65, §2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, тъй като по време на последната си доходоносна дейност в Германия не е пребивавал в другата държава-членка - в България. В тази връзка е посочено, че в случая приложение намира не разпоредбата на чл. 65, §2 от Регламент (ЕО) №883/2004, а нормата на чл. 64 от същия регламент, касаеща безработните лица, които имат право на обезщетение от компетентната държава-членка и отидат в друга държава членка, за да търсят работа там. Тези лица запазват правото си на ПОБ при изпълнени условия на посочената разпоредба, като съгласно чл. 64, §1,б. „г“ от Регламент (ЕО)№ 883/2004 г. обезщетенията се отпускат от компетентната институция, в случая - тази на Германия, съгласно прилаганото от нея законодателство и за нейна сметка.

С оспореното решение е прието, че Република България не се явява държава на пребиваване по смисъла на чл. 65, §2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., като релевантният период при определяне на държавата на пребиваване по чл. 65, §2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, респективно - за възникване на право по този ред, е периодът на осъществяване на заетостта, времето, през което дадено лице е упражнявало доходоносната си дейност в държава членка, като по критериите от чл. 11, §1 от Регламент № 987/2009 се преценява къде е бил центърът на интересите му именно по това време. В тази връзка се сочи, че Ж. е декларирал последен осигурителен период от месец април 2019 до 15.03.2023г. на територията на Германия. Посочено е, че при определяне на приложимото законодателство по отношение на обезщетенията за безработица се прилага общият принцип *lex loci laboris*, т.е. всяко лице, което осъществява доходоносна дейност като самостоятелно заето лице в дадена държава-членка, се подчинява на законодателството на държавата, в която действително осъществява икономическата дейност и следва да принадлежи към схемата за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Именно с тази си дейност лицето е допринесло за икономиката на съответната държава, като е заплащало, респ. са му били удържани съответните данъци и осигуровки - в конкретния случай, по законодателството на Германия. В тази връзка и позовавайки се и на полученото на 16.08.2023 г. повторно доказателство - С. H006 - отговор на искането за информация за пребиваване, в който

е удостоверено, че държава на пребиваване за А. Х. Ж. по време на релевантната дейност е Германия, директорът на ТП на НОИ С. град е потвърдил като правилно издаденото разпореждане № 214-00-4197-7 от 03.07.2023 г. за отказ за отпускане на ПОБ на жалбоподателя., сочейки също така че ръководителя на осигуряването за безработица действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да се съобрази с установеното от КИ на Германия, като НОИ не е компетентната институция по отпускането на ПОБ на Ж..

Решение № 1040-21-506/24.08.2023г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 25.8.2023 г.

При така установените факти, Административен съд – София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-С. до съда, е подадена чрез административния орган, на 5.9.2023 г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

Решение на директора на ТП на НОИ – С.-град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, като съгласно Заповед № 1015-11-51/3.2.2020г. на Е. Л. е възложено да изпълнява правомощията на административен орган по чл. 117, ал. 3 от КСО, при отсъствието на Т. В., в качеството му на директора на ТП на НОИ С. град, за което е приложена и Заповед № 1712/17.08.2015г. на Управителя на НОИ. Приложена е и Заповед № 22907 от 14.08.2023г., удостоверяваща отсъствието на последния в периода 21.08.2023г. – 25.08.2023г., поради ползването на платен годишен отпуск. Решението е обективизирано в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отразени са направените от него при осъществената контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за липсата на основания за отпускане на ПОБ. Разпореждане № 214-00-4197-7/3.7.2023 г. също е издадено от компетентен орган, съгласно приложена Заповед № 1015-21-17/27.1.2023г. на директора на ТП на С. град, удостоверяваща материалната компетентност на С. В. да издава разпореждания по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, в качеството ѝ на длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила.

Съдът счита, че обжалваното решение е постановено в съответствие с материалноправните разпоредби.

Спорният по делото въпрос е правен и се свежда до определяне на приложимото законодателство и по – конкретно до определянето на държавата членка по пребиваване по смисъла на чл. 1, бук. "й" и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. и релевантният момент, към който се извършва тази преценка, с оглед на конкретните факти по делото. В тази връзка съдът съобрази следното:

По делото няма спор, че А. Ж. е гражданин на Република България, която е държава-членка на ЕС, поради което е лице, спрямо което се прилага Регламент (ЕО) № 883/2004. Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите членки на Съюза, като всяка членка е свободна да решава кои категории лица подлежат на осигуряване съгласно нейното законодателство; кои са осигурените социални рискове; какви обезщетения се отпускат и при какви условия; как се изчислява размера на обезщетенията и т. н. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 , както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Като източник на вторичното право на ЕС регламентът се прилага пряко, т. е съдържащите се в регламента правила, като нормативни разпоредби с обща правна сила, са пряко приложими във всички държави - членки (чл. 288 от ДФЕС) и са задължителни за спазване от националните органи и администрации, от институциите за социална сигурност и от съдилищата, и имат приоритет в случаите на противоречие с разпоредби от националните законодателства. Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. разпоредбите му се прилагат към всички законодателства (по см. на чл. 1, параграф "л"), относно посочените клонове на социална сигурност (обезщетения и помощи) в т. ч. и относно обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з").

С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. По отношение на обезщетенията

за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата - членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

По делото няма спор също така, че А. Ж. е придобил последно осигурителни периоди в Германия, като е деклариран последен осигурителен период на територията именно на тази държава от 04.2019г. до 15.03.2023г. Това обстоятелство се потвърждава и от получените на 21.06.2023 г. чрез EESSI от КИ на Германия С. U002 - Осигурително досие, с удостоверен последен период на осигурена заетост от 01.03.2022 г. до 15.03.2023 г., вкл., причина за прекратяване на заетостта: „Уволнение от работодателя”, както и от подадената от самия жалбоподател декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004. Няма спор също така, че по изпратените от административния орган две искания за информация коя е държавата членка по пребиваване на А. Ж. са получени отговори, в които е удостоверено, че по време на релевантната дейност това е Германия. Следва да бъде посочено, че вторият отговор е получен на 16.08.2023г. по повод допълнително представен от г-н Ж. документ № 1029-40-2090 от 3.7.2023г. за deregистрация в Германия и в този отговор изрично се сочи, че от 1.3.2020г. до 28.3.2023г. жалбоподателят е пребивавал на територията на Германия в [населено място], [улица] и съответно държавата по пребиваване на А. Ж. е била Германия.

Разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвижда, че напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване. Съгласно чл. 65, § 5 б. „а“ от посочения регламент, безработното лице по първото и второто изречение на § 2 получава обезщетения в съответствие със законодателството на държавата-членка по пребиваване както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Тези обезщетения се предоставят от институцията по пребиваване.

От горните данни безспорно се установява, че **през целия период на упражняване на дейността** от г-н А. като заето лице на територията на

Германия, той е пребивавал по смисъла на чл. 1, б. „й“ е чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 в тази държава, която е компетентна държава по смисъла на последната разпоредба през тези периоди. В тази връзка правилно в жалбата се сочи, че за определяне на компетентният орган релевантно е мястото на пребиваване на лицето, но неправилно се приема, че това място се определя след момента на приключване на заетостта, напротив релевантния период, към който се преценява „пребиваването“ на лицето в случая е именно по време на последната доходоносна дейност. Едва след като тази дейност като заето лице е преустановена, А. Ж. се връща в България, за да поиска от компетентните органи на тази държава членка обезщетение за безработица. В тази връзка съдът намира за неотнормими към спора приложените към жалбата доказателства, удостоверяващи намерението на лицето да се установи трайно в България, след приключване на заетостта си Германия. В случая приложение намира не разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, а нормата на чл. 64 от същия регламент, касаеща безработни лица, които имат право на обезщетение от компетентната държава членка и отидат в друга държава членка, за да търсят работа там. Тези лица запазват правото си на ПОБ при изпълнени условия на посочената разпоредба. Съгласно чл. 16, §5 и чл. 19, §2 от Регламент № 987/2009, институцията на компетентната държава уведомява съответното лице, че е подчинено на нейното законодателство, както и предоставя при поискване удостоверение за това. В тази връзка настоящият съдебен състав напълно споделя изложеното от административният орган, че правната логика на тези правила е, че именно компетентната държава-членка има най-добри възможности за проверка и затова именно тя издава посоченото удостоверение. Правилно е прието от административният орган, че при определяне на приложимото законодателство по отношение на обезщетенията за безработица се прилага общия принцип *lex loci laboris*, т.е. всяко лице, което осъществява доходоносна дейност като заето лице или като самостоятелно заето лице в дадена държава членка, се подчинява на законодателството на държавата, в която действително осъществява икономическата дейност и следва да принадлежи към схемата за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Именно с тази си дейност лицето е допринесло за икономиката на съответната държава, като е заплащало, респ. са му били удържани съответните данъци и осигуровки. В случая чрез електронния обмен на социалноосигурителна информация НОИ е уведомен със С. Н006 от Германия, че държава на пребиваване по време на релевантната дейност е Германия.

Изводът за неприложимост в случая на разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 се подкрепя и от мотивите на Определение

на СЕС от 24.3.2023г. по дело С-30/22 постановено по преюдицианло запитване на Административен съд Велико Търново. Същото се отнася до факти идентични с установените по настоящото дело, като в т. 45 на посочения съдебен акт се приема, че „... член 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към положение, в което дадено лице подава заявление за получаване на обезщетение за безработица до компетентния орган на държава членка, в която не е завършило периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост и на територията на която се връща след завършен период на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост в друга държава, в която то е пребивавало по смисъла на тази разпоредба през целия този период.“

По изложените съображение и след извършена и служебна проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, настоящият съдебен състав намира оспорените административни актове за материално законосъобразни, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл. 24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. Ж., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-506/24.08.2023г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена жалба с вх. № 1029-40-2090#1 от 06.07.2023 г. срещу Разпореждане № 214-00-4197-7/3.7.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА А. Х. Ж., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С. сумата 100 лв. /сто/, представляваща ю. к. възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ:

